

νά τους σώσω. Φεύγω για τὸ Κάδιξ.

— Μά, δυστυχισμένο παιδί, δὲν ξεύρεις...

— Ξεύρω πολὺ καλά, ἀγαπῆτέ μου θεῖτε, πόσον θὰ κινδυνεύσω. Θὰ ἦτον ὁμῶς ἀτιμία ἐκ μέρους μου νὰ φύσω ἔτσι εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς ποῦ θὰ τουφεκισθοῦν γι' ἀγάπη μου.

Αἱ παρακλήσεις καὶ αἱ ἱκεσίαι τοῦ Ροκαντὲν ἐπῆγαν εἰς μάτην. Ὁ ἀνεπίθτος τοῦ εἶχεν ἀκλόνητον ἀπόφασιν καὶ τίποτε δὲν θὰ τὸν ἔκαμε νὰλλάξῃ γνώμην.

Ὁ Ρογῆρος ἔλαβε τὴν ἀναγκαίαν ἀδειαν νὰπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸ στρατόπεδον καὶ ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ τοῦ ταξιδίου.

Ὁ Βελαμπόυας ἠθέλησε νὰ τὸν συνοδεύσῃ, ἀλλ' ὁ Ρογῆρος δὲν τὸν ἐδέχθη κατ' οὐδὲνα λόγον.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ρογῆρος, ὄχι. Ἀρκεῖ ὅτι δύο φίλοι μου ἐθυσιάσθησαν γιὰ μένα. Δὲν θέλω νὰ ριψοκινδυνεύσῃ καὶ ἄλλη μία ψυχὴ. Καὶ ξέρετε πόσο σ' ἀγαπῶ, ἐπρόσθεσε γελῶν.

Ὁ νέος, σκεφθεὶς καλλιτέρα ἀπὸ τοὺς πεζοναύτας, ἀπεφάσισε νὰ μετεμφισθῇ μὲ φορέματα ἰσπανοῦ ψαρά. Ἀνατραφεὶς εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἐγνώριζε τὴν γλῶσσάν ὅπως καὶ τὴν ἰδικήν του, καὶ ἦτο εἰς θέσιν νὰ κάμῃ τὸ μέρος του μὲ ὄλην τὴν τελειότητα.

Ἠγόρασε μίαν βαρκούλαν, ὑπολογίζων ὅτι θὰ τοῦ ἦτο εὐκολώτερον νὰ περάσῃ διὰ θαλάσσης, καὶ ἀνεχώρησεν ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς ἀπελπισίας τῶν ἰδικῶν του.

Ἡ καρυδόφλουδα αὐτῆ, κυβερνωμένη ἀπὸ ἓνα παιδίον, δὲν ἐνέπνευσε καμμίαν ἀνησυχίαν εἰς τὰς ἀγγλικὰς καὶ ἰσπανικὰς κανονιοφόρους, αἱ ὁποῖαι ἐπερίπολουν εἰς τὰς ἀκτὰς, καὶ οὔτε κατεδέχθησαν κἄν νὰ τὴν σταματήσουν.

Ὁ Ρογῆρος ἀπεβιάσθη εἰς τὸν λιμένα καὶ ἔδρασε καλὰ τὴν βαρκούλαν του, ἢ ὁποῖα θὰ τοῦ ἐγρησίμειε διὰ τὴν ἐπιστροφήν, ἂν ἐπέστρεφε ποτέ. Ἐπειτα, ἀφοῦ ἔστρηψεν ἓνα σιγάρον, ὡς κάθε Ἰσπανὸς σεβόμενος τὸν ἑαυτόν του, ἤρχισε νὰ περιέρχεται τοὺς δρόμους ἐρευνητικῶς, σφυρίζων ἓνα παλαιὸν σκοπὸν, ἕως ὅτου ἡ τύχη τὸν ἔφερεν ἐμπρὸς εἰς ἓν μέγα κτίριον, ἀπαισίας ὄψεως.

Ἦσαν αἱ φυλακαί.

Ἐως ἐδῶ ὅλα ἐπῆγαν καλά, ἀλλὰ τώρα ἤρχιζαν αἱ δυσκολίαι.

Ἐπρεπε πρῶτον, μὲ κάποιαν πρόφασιν, νὰ εἰσελθῇ εἰς τὴν φυλακὴν, νὰνακαλύψῃ ποῦ ἐκρύπτοντο οἱ δύο αἰχμάλωτοι, καὶ ὕστερα νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ.

Αἱ δυσκολίαι ἦσαν βεβαίως ἀνυπερβλητοί.

Ἐν τούτοις ὁ Ρογῆρος δὲν ἀηλιπίσθη. — Ἐκάμαμε μεγαλειτέρα πράγματα, ἐσκέφθη, καὶ τὰ ἐβγάλαμε δεξιά.

Πρέπει νὰ τὰ καταφέρωμε καὶ τώρα! Καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐπάνω κάτω, ἐμπρὸς εἰς τὴν σιδηρόφρακτον θύραν, συλλογισμένος.

— Ἐ! κουμπάρε, ἠκούσθη μία τραχεῖα φωνή. Δὲν σουλατσάrouν ἐδῶ πέρα. Ἀνοιχτά!

Ἦτο ὁ ἰσπανὸς πεζοναύτης τῆς φρουρᾶς, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤρεσαν πολὺ οἱ περιπάτοι αὐτοῦ τοῦ νέου ἐμπρὸς εἰς τὴν φυλακὴν.

— Δὲν πειράζω κἀνένα, ἀφέντη. Περριμένω τὸν ξάδερφό μου τὸν Σανσέ, τὸν δεσμοφύλακα.

— Μπορεῖ νὰ περιμένῃς ὅποιον θέλῃς, παιδάκι μου, μὰ πῆγαινε νὰ τὸν περιμένῃς ἄλλοῦ, εἶπεν ὁ σκοπὸς.

Καὶ διὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰπομακρυνθῇ ἐπὶ τέλους, τοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβῃ μὲ ὄλην τὴν εὐγένειαν, ὅτι ἦτο ἐτοιμος νὰ τοῦ φυτεύσῃ καμμίαν σφαίραν ἢ νὰ τοῦ κόψῃ κἀνένα αὐτί, ἂν ἐπέμενε.

Πρὶν τελειώσῃ ὁμῶς τὰς ἀπειλάς του ὁ σκοπὸς, ἢ κλειδαριὰ ἐτριξε μὲ ἓνα τρομακτικὸν ἤχον, ἢ βορεῖτα θύρα ἐστράφη ἐπὶ τῶν στροφίγγων τῆς, καὶ μία μορφή ἀπαισία ἐνεφανίσθη, τυλιγμένη μέσα εἰς ῥάκη, χωρὶς σχῆμα καὶ χρῶμα, τὰ ὁποῖα ἦσαν μίαν φορὰν ἐνδύματα.

— Νά, τοῦ λόγου του θὰ εἶνε ὁ ξάδερφός σου χωρὶς ἄλλο, εἶπεν ἠλιθίως ὁ πεζοναύτης. Ἄν εἶνε αὐτός, ἔλα νὰ τὸν ἀνταμώσῃς. Ἄν δὲν εἶνε αὐτὸς ξεκουμπήδια ἀμέσως, εἰδεμῆ.

Καὶ ἐκίνησε τὸ ὄπλον τοῦ ἀπειλητικῶς, ὡς διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν σκέψιν του.

Μία τολμηρὰ ἰδέα ἐπέρασε τότε ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Ρογῆρου.

Ἄρμησε πρὸς τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον τοῦ εἶχεν ὑποδείξῃ ὁ σκοπὸς, ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, μεθ' ὄλην τὴν ἀποστροφήν, καὶ τὸν ἔσυρε μακρὰν, σφίγγων αὐτὸν μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν βραχιόνων του καὶ φωνάζων:

— Ξαδερφούλη μου, τί εὐτυχία νὰ σὲ ξαναἰδῶ! Πόσο θὰ χαρῆ ἢ γρηῃ ἢ θείτσα νὰ μάθῃ πῶς εἶσαι καλά! Ἐλα νὰ σε κερᾶσω ἓνα κρασάκι.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀντεστάθη καθόλου καὶ τὸν ἠκολούθησε μὲ προθυμίαν. Εἶχε δύο λόγους: Πρῶτον εἶχε σαστήσῃ ἀπὸ τὸ αἰφνίδιον τοῦ πράγματος, καὶ δεύτερον τὸ κρασάκι ποῦ τοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὁ Ρογῆρος, δὲν τοῦ ἦτο καθόλου δυσᾶρεστον, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ τὴν κατακόκκινην μύτην τοῦ ἰδαλγοῦ αὐτοῦ.

Ὁ νέος, ἔξαλλος δῆθεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς φανταστικῆς αὐτῆς ἀναγνωρίσεως, παρέσυρε τὸν ψευτοξάδελφον εἰς ἓνα γειτονικὸν καπηλεῖον καὶ διέταξε μίαν φιάλην κρασί.

Ἄφ' οὗ τὴν ἀδειασαν καὶ ἔφεραν καὶ ἄλλην μίαν, ὁ Ρογῆρος ἐσκέφθη ὅτι ἡ ὥρα τῶν ἐκμισθηρέψεων εἶχε σημάνη.

— Πῶς ἄλλαξες, ξάδερφε! Δὲν θὰ σ' ἐγνώριζα ποτέ, ἂν δὲν μοῦλεγεν ὁ σκοπὸς πῶς εἶσαι ἐσὺ.

— Χοῦμ! . . . ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος, μὴ γνωρίζω καὶ αὐτὸς τί νὰ εἰπῇ.

Ἦτο ἡ μόνη ἀπάντησις ποῦ τοῦ εἶχε κόψῃ τὸ ξερὸ τοῦ τὸ κεφάλι, ἐπὶ τοῦ παρόντος. Ἄλλως τε δὲν εἶχε καὶ σκοπὸν νὰρνηθῇ τὸσον γρήγορα τὴν συγγενειάν του μὲ ἓνα ἐξάδελφον, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ σβύνη τὴν δειψάν τῶν συγγενῶν του.

— Ἐλαμπαν τὰ μάτια τοῦ παιδιοῦ, μὰ ἔλαμπαν καὶ τοῦ γέρου.

— Παπποῦ, τὴ φώκια πάλι νὰ μοῦ πῆς, τὴ φώκια. Γιατί τώρα ἔπαυσε νὰ ρωτᾷ τοὺς θαλασσινοὺς; Σὲ ρώτησε ἐσένα, παπποῦ, καμμιὰ φορὰ;

— Ἐμένα δὲν μὲ ρώτησε.

— Ἄγρια ρωτοῦσε;

— Λένε, πῶς ἄκουαν οἱ θαλασσινοὶ ἓνα κλάψιμο πικρὸ μὲ ἀναφιλητό. Πονόφυχοι ὡς θαλασσινοὶ ἔσκυβαν νὰ ἰδοῦν μὴν κινδυνεύῃ ψυχὴ νὰ τὴ σώσουν. Τότε ἄκουαν φωνὴν παραπονεμένη ποῦ ἔλεγε: — «Ζῆ ὁ βασιλέας ὁ Ἀλέξανδρος;» Καὶ ἄμα ὁ θαλασσινὸς δὲν ἤξευρε νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησι: «Ὑ, ἢ καὶ βασιλεύει!» ἐβούλιαζε ἡ φώκια τὸ καρδί.

— Σὲ σένα δὲν φάνηκε καμμιὰ φορὰ ἡ φώκια;

— Ἄς φαίνονταν. Εἶχα ἐγὼ ἀπάντησι νὰ τῆς δώσω!

— Τί θὰ τῆς ἔλεγε;

— Ἐῆρω ἐγὼ γιατί ρωτοῦτε ἡ φώκια ἢ ἀδελφῆ του. Ναι, τὸ ξέρω. Ρωτοῦσε ἂν ζῆ τὸ ἀστὲρι τῆς Μακεδονίας ποῦ ἐφώτισε Ἀνατολὴ καὶ Δύσι, γιὰ νὰ γυρίσῃ ἔστην πατρίδα του πειά. Νάφησῃ τὰ περσικὰ βασίλεια καὶ νὰ γυρίσῃ ἔστα χῶματα τῆς πατρίδος του.

— Γιατί, παπποῦ, τὸ λές μὲ τὸσον πόνο, καὶ ποῦ τὸ ξεῦρετε; μὴ σοῦ τὸ εἶπε ἡ φώκια;

— Δὲν μοῦ τὸ εἶπε ἡ φώκια. Μὰ ξέρω: πῶς τὰ χῶματα τῆς πατρίδος του κινδυνεύουνε τώρα νὰ πατηθοῦνε ἀπὸ ποδάρια σλαυτικά. Θέλουν νὰ τὴν καταπιέξουν, θέλουν νὰ τῆς βουθάνουν τὴ γλῶσσα, ποῦ τόσα χρόνια τὴ γλυκοναοῦριζε μὲ τὴ γλυκεῖα μουσική της, μὲ τραγοῦδια ποῦ φτέρωναν τὰ νεῖρα της καὶ ζωτάνευαν τὴν ἐλπίδα της. Θέλουν νὰ ξεθάψουνε τὰ χῶματά της, γιατί μιλοῦν κ' ἐκεῖνα ὡς βγάξουν ἀπ' τὰ σπλάγχθα τῆς πέτρες παληές, νὰ τῆς ἀλλάξουνε τὸνομα. Ἄκουε; τὸνομα τὸ μεγάλο ποῦ ἔπεσε καὶ τὸ προσκύνησε ὁ κόσμος ὅλος; θέλουν νὰ τὴν κάμουν Βουλγαρία, παιδάκι μου. Μαύρη ἡ ὠρα ποῦ τοὺς ἐβαφτίσαμε καὶ ποῦ τοὺς δίναμε τόπο νὰ φωλιάσουν.

— Καὶ ἡ φώκια, παπποῦ;

— Ἡ φώκια μὲ πόνο, μὲ παράπονο, ρωτᾷ: Ζῆ ὁ βασιλέας ὁ Ἀλέξανδρος; Ἄν ζῆ τάχα, γιατί δὲν τρέχει νὰ διαφεντέψῃ τὴν πατρίδα του, νὰ μὴν τὴν βαραίνῃ βουλγαρικο τσαροῦχι, τ' ἀγεράκι της νὰ μὴν τὸ μολύνῃ χυτῶτο βουλγαρικο; Ἀλήθεια, νὰ μὴ τὴν μολύνουν;

— Δὲν μοῦ εἶπες, παπποῦ: τί πρέπει νὰ πῶ τῆς φώκιας;

— Φώκια, ἀρκούδα, λύκος τῆς θάλασσης, ὅ, τι θηρίο καὶ ὅποιος ἐχθρὸς ἢ φίλος σὲ ρωτῆσῃ: Ζῆ ὁ βασιλέας Ἀλέξανδρος; Τάχα ζῆ τὸ πνεῦμα τὸ Ἑλληνικὸ, ἡ δύναμι, ἡ τόλμη, ἡ σοφία, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ γνώσι, ἡ ἀγάπη τοῦ καλοῦ; Ἐσὺ νὰ πῆς. . .

Ἐτρεμε τὸ πηγούνι τοῦ γέρου τώρα.

— Τί παθαίνεις, παπποῦ;

— Ἐτρεμε τὸ πηγούνι τοῦ γέρου τώρα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τὸ χῶμα τὸ Βουλγαρικό, οἱ κάμποι, τὰ βουνά τοῦ ἐφύλαγαν τὰγκάβια τῶν μονάχα γιὰ τοὺςκαλάζους.

— Πρὶν νὰ τὸ πῆς, δὲν φθάνει, παιδί μου, ὁ ὄρκος ποῦ μοῦ ἔδωκες πρέπει νὰ ἐξετάσῃς ἂν ἦσαι ἄξιος νὰ πῆς ὅσα θὰ σοῦ πῶ. Τὰ χέρια σου νὰ εἶνε πατρικὰ καὶ ἔστην καρδιά σου νὰ καίῃ ἀκοίμητη κανδήλα ὁ πατριωτισμός; τὰ πόδια σου νὰ περπατοῦν τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, τὸ πνεῦμά σου νὰ τῶχης καλλιεργημένο. Ἄν αὐτὰ ὅλα δὲν τὰ ἔχῃς καὶ πῆς αὐτὰ ποῦ θὰ σὲ πῶ, ἡ φώκια, ἡ ἀρκούδα ἢ τὸ θερίδ ποῦ θὰ σὲ ρωτῆσῃ καὶ ποῦ θάκούσῃ τὴν ἀπάντησι, θὰ σὲ περιπαίξῃ.

Τοῦ παιδιοῦ τὸ μέτωπο συννέφιασε.

— Παιδάκι μου, τὸ χέρι ποῦ θὰ κρατήσῃ ρομφαία τιμωρίας, σάλπιγγα ἐξεγέρσεως, τὰ χεῖλη ποῦ θὰ τραγοῦθήσουν τραγοῦδια τῆς πατρίδος ἀγνὰ, ἀγνὰ πρέπει νὰ εἶνε.

— Παπποῦ, μὴ μοῦ τὸ πῆς ἀκόμα, εἶμαι μικρός. Ἄφησε νὰ μεγαλώσω καὶ νὰ καταλάβῃς ἂν θὰ ἦμαι ἄξιος.

— Μὰ ἐγὼ θὰ πεθάνω, παιδάκι μου, ὡς τότε. Μὴν ἄκουσε. Νὰ ἐξετάσῃς τὸν ἑαυτόν σου καὶ ὕστερα νὰ τὸ πῆς.

— Καλὰ, παπποῦ, λέγε.

— Κι' ἂν πέθανε ὁ βασιλέας ὁ Ἀλέξανδρος: ἡ Μακεδονία γεννᾷ παιδιὰ, ποῦ ξέρουν νὰ τὴν ἀγαποῦν καὶ ξέρουν νὰ τὴν διαφεντεύουν.

«Ἐνα ἂν μείνῃ ζωντανὸ, τὸ χῶμα τῆς τὸ ἅγιον ληστοῦ Βουλγαροῦ ποῖδὲ δὲν πατεῖ. Σὺν πέθανε ὁ Ἀλέξανδρος, οἱ Μακεδόνες δὲν ἔρχοντο: πῶς εἶνε γενεῖα δική του. Ἐκεῖνος ἂν πέθανε, τὸ ὄνομα καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ ζοῦν αἰῶνια. . . .

Αὐτὰ φυλάγ' ἡ φώκια, παιδάκι μου, αὐτὰ. Καὶ ὡς δὲν τῆς δώκουν τὴν ἀπάντησι, ἀπ' τὴν ἀπελπισία τῆς, βουλιάζει τὰ καρᾶβια τ' ἀνωφέλευτα.

— Ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, μὰ καὶ τὰ σπλάγχθα σου στέρησαν;»

Δάκρυα πικρὰ αὐλάκωσαν τὸ πρόσωπο τοῦ γέρου θαλασσινοῦ. Πῶς ντρέπονταν ὡς ἔκλαιε! Καὶ πῶς θυμούνταν τὴ θάλασσα! Ἐστὰ παληὰ χρόνια, ὡς ἔκλαιε μὲ ἀγωνιστοῦ διήγησι, ἢ μὲ καμμιὰ θαλασσινὴ ἱστορία, ἔλεγε τάχα πῶς ἡ θάλασσα τὸν ἔρρανε μὲ τῆς ἀλμυρῆς ρανίδες τῆς.

Μὰ τώρα τὰ εἶδε τὰ δάκρυα ὁ ἐγγονός.

— Δὲν μοῦ εἶπες, παπποῦ: τί πρέπει νὰ πῶ τῆς φώκιας;

— Φώκια, ἀρκούδα, λύκος τῆς θάλασσης, ὅ, τι θηρίο καὶ ὅποιος ἐχθρὸς ἢ φίλος σὲ ρωτῆσῃ: Ζῆ ὁ βασιλέας Ἀλέξανδρος; Τάχα ζῆ τὸ πνεῦμα τὸ Ἑλληνικὸ, ἡ δύναμι, ἡ τόλμη, ἡ σοφία, ὁ ἐνθουσιασμός, ἡ γνώσι, ἡ ἀγάπη τοῦ καλοῦ; Ἐσὺ νὰ πῆς. . .

Ἐτρεμε τὸ πηγούνι τοῦ γέρου τώρα.

— Τί παθαίνεις, παπποῦ;

— Ἡ πέτσα τους ἀκόμη βρωμοκοπᾷ. Γι' αὐτὸ ρωτᾷ παιδάκι μου, γι' αὐτὸ ρωτᾷ.

— Μὰ γιατί τοὺς βουλιάζει, ὡς ποῦν πῶς πέθανε; Ἐστὰ ἀπὸ πείσμα;

— Ὅχι ἀπὸ πείσμα. Γιατί σοῦ εἶπα πῶς ἂν μὲ ρωτοῦσε ἐμένα θὰ ἔδινα τὴν ἀπάντησι. Μὰ δὲν μὲ ρώτησε καὶ τὴν ἡ ἀρρώστια μ' ἔκαμε στεριανὸ καὶ δὲν εἶνε γιὰ νὰ μὲ ρωτῆσῃ πειά.

— Παπποῦ, ἐγὼ θὰ γίνω θαλασσινός. Πές μοῦ το, νὰ τὸ πῶ ἐγὼ ἔστων τόπον σου! Ἴσως σταθῶ τυχερός, καὶ ἴσως μὲ ρωτῆσῃ.

Τοῦ παιδιοῦ τὸ μέτωπο συννέφιασε.

— Παπποῦ, ἐγὼ θὰ γίνω θαλασσινός. Πές μοῦ το, νὰ τὸ πῶ ἐγὼ ἔστων τόπον σου! Ἴσως σταθῶ τυχερός, καὶ ἴσως μὲ ρωτῆσῃ.

Τοῦ παιδιοῦ τὸ μέτωπο συννέφιασε.

— Παπποῦ, ἐγὼ θὰ γίνω θαλασσινός. Πές μοῦ το, νὰ τὸ πῶ ἐγὼ ἔστων τόπον σου! Ἴσως σταθῶ τυχερός, καὶ ἴσως μὲ ρωτῆσῃ.

Τοῦ παιδιοῦ τὸ μέτωπο συννέφιασε.

— Παπποῦ, ἐγὼ θὰ γίνω θαλασσινός. Πές μοῦ το, νὰ τὸ πῶ ἐγὼ ἔστων τόπον σου! Ἴσως σταθῶ τυχερός, καὶ ἴσως μὲ ρωτῆσῃ.

Τοῦ παιδιοῦ τὸ μέτωπο συννέφιασε.

— Παπποῦ, ἐγὼ θὰ γίνω θαλασσινός. Πές μοῦ το, νὰ τὸ πῶ ἐγὼ ἔστων τόπον σου! Ἴσως σταθῶ τυχερός, καὶ ἴσως μὲ ρωτῆσῃ.

Τοῦ παιδιοῦ τὸ μέτωπο συννέφιασε.

— Παπποῦ, ἐγὼ θὰ γίνω θαλασσινός. Πές μοῦ το, νὰ τὸ πῶ ἐγὼ ἔστων τόπον σου! Ἴσως σταθῶ τυχερός, καὶ ἴσως μὲ ρωτῆσῃ.

Τοῦ παιδιοῦ τὸ μέτωπο συννέφιασε.

— Παπποῦ, ἐγὼ θὰ γίνω θαλασσινός. Πές μοῦ το, νὰ τὸ πῶ ἐγὼ ἔστων τόπον σου! Ἴσως σταθῶ τυχερός, καὶ ἴσως μὲ ρωτῆσῃ.

Τοῦ παιδιοῦ τὸ μέτωπο συννέφιασε.

— Παπποῦ, ἐγὼ θὰ γίνω θαλασσινός. Πές μοῦ το, νὰ τὸ πῶ ἐγὼ ἔστων τόπον σου! Ἴσως σταθῶ τυχερός, καὶ ἴσως μὲ ρωτῆσῃ.

— Πρὶν νὰ τὸ πῆς, δὲν φθάνει, παιδί μου, ὁ ὄρκος ποῦ μοῦ ἔδωκες πρέπει νὰ ἐξετάσῃς ἂν ἦσαι ἄξιος νὰ πῆς ὅσα θὰ σοῦ πῶ. Τὰ χέρια σου νὰ εἶνε πατρικὰ καὶ ἔστην καρδιά σου νὰ καίῃ ἀκοίμητη κανδήλα ὁ πατριωτισμός; τὰ πόδια σου νὰ περπατοῦν τὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ, τὸ πνεῦμά σου νὰ τῶχης καλλιεργημένο. Ἄν αὐτὰ ὅλα δὲν τὰ ἔχῃς καὶ πῆς αὐτὰ ποῦ θὰ σὲ πῶ, ἡ φώκια, ἡ ἀρκούδα ἢ τὸ θερίδ ποῦ θὰ σὲ ρωτῆσῃ καὶ ποῦ θάκούσῃ τὴν ἀπάντησι, θὰ σὲ περιπαίξῃ.

Τοῦ παιδιοῦ τὸ μέτωπο συννέφιασε.

— Παιδάκι μου, τὸ χέρι ποῦ θὰ κρατήσῃ ρομφαία τιμωρίας, σάλπιγγα ἐξεγέρσεως, τὰ χεῖλη ποῦ θὰ τραγοῦθήσουν τραγοῦδια τῆς πατρίδος ἀγνὰ, ἀγνὰ πρέπει νὰ εἶνε.

— Παπποῦ, μὴ μοῦ τὸ πῆς ἀκόμα, εἶμαι μικρός. Ἄφησε νὰ μεγαλώσω καὶ νὰ καταλάβῃς ἂν θὰ ἦμαι ἄξιος.

— Μὰ ἐγὼ θὰ πεθάνω, παιδάκι μου, ὡς τότε. Μὴν ἄκουσε. Νὰ ἐξετάσῃς τὸν ἑαυτόν σου καὶ ὕστερα νὰ τὸ πῆς.

— Καλὰ, παπποῦ, λέγε.

— Κι' ἂν πέθανε ὁ βασιλέας ὁ Ἀλέξανδρος: ἡ Μακεδονία γεννᾷ παιδιὰ, ποῦ ξέρουν νὰ τὴν ἀγαποῦν καὶ ξέρουν νὰ τὴν διαφεντεύουν.

«Ἐνα ἂν μείνῃ ζωντανὸ, τὸ χῶμα τῆς τὸ ἅγιον ληστοῦ Βουλγαροῦ ποῖδὲ δὲν πατεῖ. Σὺν πέθανε ὁ Ἀλέξανδρος, οἱ Μακεδόνες δὲν ἔρχοντο: πῶς εἶνε γενεῖα δική του. Ἐκεῖνος ἂν πέθανε, τὸ ὄνομα καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ ζοῦν αἰῶνια. . . .

Αὐτὰ φυλάγ' ἡ φώκια, παιδάκι μου, αὐτὰ. Καὶ ὡς δὲν τῆς δώκουν τὴν ἀπάντησι, ἀπ' τὴν ἀπελπισία τῆς, βουλιάζει τὰ καρᾶβια τ' ἀνωφέλευτα.

— Ἐπὶ τὸν ἄνθρωπον, μὰ καὶ τὰ σπλάγχθα σου στέρησαν;»

Δάκρυα πικρὰ αὐλάκωσαν τὸ πρόσωπο τοῦ γέρου θαλασσινοῦ. Πῶς ντρέπονταν ὡς ἔκλαιε! Καὶ πῶς θυμούνταν τὴ θάλασσα! Ἐστὰ παληὰ χρόνια, ὡς ἔκλαιε μὲ ἀγωνιστοῦ διήγησι, ἢ μὲ καμμιὰ θαλασσινὴ ἱστορία, ἔλεγε τάχα πῶς ἡ θάλασσα τὸν ἔρρανε μὲ τῆς ἀλμυρῆς ρανίδες τῆς.

ΛΕΟΝΤΑΡΙ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

(Μύθος Κριτών)

Μιά άλεπού εις τή ζωή της δέν άντίκρουσε λεοντάρια· και σάν βλέπη έν' άντίκρύ της δέν κρατιέται 'στά ποδάρια, φοβισμένη πέφτει κάτω. σάν νά ήταν του θανάτου.

Μέ δυό 'μέρες δμως πάλι, κατά τύχη τάνταμόνει μά σάν τή φορά τήν άλλη ή καρδιά της δέν λιγώνει... τόσο δέν φοβάται πλιά τών δασών τό Βασιλεία.

"Ως που, τέλος, τόν κυττάζει δίχως νάπομακρυνθῆ και, χωρίς νά φοβηθῆ, μόνη τής τον πλησιάζει... και μαζί του διμιλεί μ' οικειότητα πολλή.

Τό άγνωστ' δσο πλησιάζεις τόσο εμπρός του δέν τρομάζει· γιατί παληά εινε αλήθεια: Νικάει τό φόβο ή συνήθεια.

I. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΟΜΨΟΣ, ό περικαλλής, ό λευκόχρυσος όγκος τής Ακαδημίας εύρίσκει τώρα έν ώ π ι ό ν μας. Νομίζει κανείς,

ότι κάποιος έκ τών αρχαίων ναών τών ήρειπωμένων, άνεκαινίσθη ως έκ θαύματος και ανέλαψε μέ όλην του τήν αίγλην και τόν πλοϋτον εις τό νεώτερον τούτο οικόδομημα, τό όποϊον αϊ Αθηναί όφείλου εις τήν πατριωτικήν γενναιοδωρίαν του Σίνα και εις τήν αρχιτεκτονικήν μεγαλοφυίαν του Χάνσεν. Εινε τρόπον τινά τό έμβλημα τής άνορθουμένης, τής αναβιώσης αρχαίας πόλεως. Διά τούτο και όσοι θέλου να παραστήσουν μέ όλίγας χαρακτηριστικάς γραμμάς τήν αίωσίαν πρωτεύουσαν, εκείθεν μέν ζωγραφίζουν τήν Ακρόπολιν της, έδωθεν δέ τήν Ακαδημίαν της.

Η Ακαδημία εινε σύμπλεγμα έκ τριών κτιρίων αποτελούμενον. Τό κύριον οικόδομημα, έπιμηκές παραλληλόγραμμον, μέ περιστύλιον και άέτωμα πλουσιώτατον, περιστοιχίζεται εμπροσθεν υπό δύο περιπτέρων άντιμετώπων, τά όποια δέν έχου τήν αϋτήν διεύθυνσιν μέ τό

μεσοίον οικόδομημα, άλλ' εινε οϋτως ειπείν κάθετα πρὸς αϋτό. Η διάταξις αϋτη τών τριών κτιρίων άποτελεί όλην τήν πρωτοτυπίαν του συνόλου. Δύο ύπερύψηλοι στήλαι, εκατέρωθεν του κυρίου οικόδομηματος και μεταξύ τών δύο περιπτέρων ανακύντουσαι, ύποδασάζουσι τά πελώρια άγάλματα του Απολλωνος και τής Αθηνάς, έργα του ελληνος γλύπτου Δρόσου. Αλλά δέν εινε αϋτά τά μόνα κοσμήματα τής Ακαδημίας. Ο Πλάτων και ό Αριστοτέλης κάθηνται μαρμαρίνοι επί μαρμαρίνων έδρων, ένθεν και ένθεν τής κλίμακος του κήπου. Και τά τέσσαρα άετώματα τών περιπτέρων, όπως τό έμπροσθιον του κυρίου οικόδομηματος, κοσμοϋνται από ώραία άνάγλυφα θεών. Ευρύτατα και μεγαλοπρεπέστατα εινε τά προϋλάια, μέ τό μαρμαρίνον εκείνο τοξοειδές διάζωμα του εμπροσθιου κήπου, και μέ τούς χρυσομαρμαρίνους φανούς, τούς στολισμένους μέ γλαύκας γλυπτάς. Η δέ όπισθία πλευρά, έντός του κιγκλιδοφράκτου κήπου, μέ τό κατάχρυσον άέτωμα, τό λάμπον έν τῷ μέσω τής πρασιās, άποτελεί ίσως τήν ώραϊοτέραν όψιν του οικόδομηματος. Εκτός τών ισογειών, τά όποια εινε τρόπον τινά τό λίθινον ύπεδαθρον τών ύπερκειμένων κτιρίων, ή Ακαδημία εινε όλη από μαρμαρον, πλουσιώτατα στολισμένον μέ γλυφάς, μέ χρώματα και μέ χρυσώματα. Οί επισκεφθέντες τας ευρωπαϊκάς μεγαλοπόλεις άνομολογοϋν, ότι δυσκόλως δύναται τις να συναντήση οικόδομημα μέ τελειότερον συνδυασμόν πλοϋτου και χάριτος.

Αλλά εινε καιρός να μ' έρωτήσετε: Τι εινε ή Ακαδημία; Εις τί χρησιμεύει αϋτό τό ώραϊον κτίριον;

Πρὸς τό παρόν δέν χρησιμεύει εις τίποτε. Εκτός του ανατολικου διαμερίσματος, εις τό όποϊον εινε εγκαθιδρυμένον προσωρινώς τό Νομισματικόν Μουσείον, τό κτίριον εινε κενόν και έρημον. Η μεγάλη αίθουσα τών συνεδριάσεων, — ή θαυμασία εκείνη αίθουσα μέ τά μαρμαρίνα έδώλια και μέ τας έξαισίας τοιχογραφίας, αϊ όποια αναπαριστοϋν τήν ιστορίαν του Προμηθέως, — εινε κλειστή και δέν ανοίγεται, παρά μόνον διά να επιδειχθῆ εις επισκέπτας.

Αλλά θά έλθῆ εποχή — και λέγουσιν ότι δέν εινε μακράν, — κατά τήν όποϊαν θάνοϊξη διά να ύποδεχθῆ τούς πρώτους Έλληνας Ακαδημαϊκούς. Διότι — καθώς ήξεύρετε ίσως — ή Ακαδημία εινε έν έπίσημον σωματεϊον, διηρημένον εις τμήματα διάφορα, — έπιστημονικόν, καλλιτεχνικόν, φιλολογικόν, κτλ. — τών όποιων έργων εινε να συσκέπτονται και να εκδίδουσι αποφάσεις μέ κύρος επί ζητημάτων αναγομένων εις τόν κύκλον των. Έκαστον τών τμημάτων φέρει συ-

νήθως χωριστόν όνομα — Ιατρική Ακαδημία, Ακαδημία τών Επιστημών, Ακαδημία τών Ηθικοπολιτικών Επιστημών, Ακαδημία τών Επиграφών και τής Φιλολογίας, κτλ. — τό σύνολον δέ τών τμημάτων τούτων όνομάζεται Πανακαδημίον ή Ίνστιτουτόν. Τό γαλλικόν Πανακαδημίον έχει έν τμήμα, τό όποϊον όνομάζεται ιδιαιτέρως Γαλλική Ακαδημία, και τό όποϊον άποτελείται από τεσσαράκοντα έκ τών διασημοτέρων συγχρόνων ποιητών και συγγραφέων. Τό τμήμα τούτο, — τό όποϊον εινε ή κατ' έξοχήν Ακαδημία, και του όποϊου τά μέλη έπονομάζονται άθάνατοι, — εκδίδει τό έπίσημον λεξικόν τής γαλλικής γλώσσης και βραβεύει κατ' έτος τά κάλλιστα έκ τών εκδιδόμενων φιλολογικών βιβλίων. Η Ιατρική Ακαδημία πάλιν δέχεται και συζητεί ανακινώσεις νέων ιατρικών έργασϊών, βραβεύει τά κάλλιστα Ιατρικά συγγράμματα κτλ. Η Ακαδημία τών Ωραίων Τεχνών διοργανώνει Έκθέσεις και βραβεύει τά άριστα τών γλυπτικών και ζωγραφικών έργων — και οϋτω καθ' εξής.

Εν τοιούτον λοιπόν πολυμερές έπίσημον Σωματεϊον πρόκειται να ιδρυθῆ και έν Ελλάδα, έκ τών άριστων ελληνων συγγραφέων, ποιητών, επιστημόνων και καλλιτεχνών. Και τό σωματεϊον τούτο θά έδρεύῃ και θά συνεδριάξῃ εις τό περικκλλές οικόδομημα, τό όποϊον έθαυμάσαμεν σήμεραν.

Αλλά επειδή αϋτό θά γίνῃ εις τό μέλλον, ώστε δέν εινε δυνατόν σήμερα να παραστώμεν εις καμμίαν συνεδρίσιν τής Ακαδημίας, τής άνευ Ακαδημαϊκων, πρὸς τό παρόν θά επισκεφθώμεν τό Νομισματικόν Μουσείον. ΦΑΙΛΩΝ

ΕΝ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ένας άεργος, ό όποϊός ειχε περισσότερον πνεϋμα παρά χρήμα, ειδήλθεν εις πανδοχείον, και βλέπων ένα χωρικόν μέ μίαν μ π ο υ κ ά λ α ν κρασί εμπρός του, ήρχισε συνδιάλεξιν μέ αϋτόν, και αφού άράδιασε διάφορα παράξενα πράγματα, που ήμποροϋσε να κάμνῃ, ειπεν, ότι ήδύνατο να πῆῃ ακριβώς όσον χωρεϊ ένα ποτήρι από τήν γεμάτην μ π ο υ κ ά λ α ν, οϋτε σταγόνα όλιγώτερη ή περισσότερη. Ο χωρικός εξέφρασεν άμφιβολίαν, και τότε διά να το άποδείξῃ, ό άεργος ειπε: «Δέν μ' άρέσει να βάζω μεγάλα στοιχήματα, άλλα στοιχηματίζω μιά δεκάρα μαζί σου, ότι τό κάνω». Ο χωρικός συγκατένευσε· τότε ό ξένος έπήρε τήν μ π ο υ κ ά λ α ν και στραγγίξων αϋτήν έως τόν πάτον, έστράφη πρὸς τόν χωρικόν και του ειπε σοβαρῶς: «Ομολογῶ, κύριε, ότι έχασα τό στοίχημα· ίδου ή δεκάρα σας».

ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ'.

Σας ειπα τήν άλλην φοράν, ότι ό Μικέσ ειχε φύγῃ 'στά τέσσαρα, διά να μη ξεκουραθῆ από τόν φοβερόν κρότον τής μουσικής. Και διά να μη μείνῃ μονάχος του ό φίλος του Φασουλάκης, εδίασθη να τον ακολουθήσῃ.

Επήγαν λοιπόν και οι δύο μαζί εις μίαν άλλην εξέδραν, εκει κοντά, όπου εστέκετο ό Μπάρμπα Αγκίστρης, ό ψαράς.

Τί περίεργος ψαράς ό Μπάρμπα Αγκίστρης! Χωρίς θάλασσα και χωρίς ψάρια, φαντασθητε! Εκρατοϋσε μονάχα ένα άρμίδι, που ειχε εις τήν άκρη του. άντι για άγκίστρι, ένα μικρό γουρουνάκι από... κ' εγώ δέν ήξεύρω από τί... τελοσπάντων από κάτι τι που τρώγεται... άμα έχῃ κανείς γερά δόντια και καλή όρεξι.

Βλέπετε τώρα κοντά του κ' εκείνο τό ζωντανό κουνελάκι, που ροκανίζει ένα καρτό; Έ λοιπόν, αϋτό τό κουνελάκι θά το πάρῃ για βραβεϊο, όποιος κατορθώσῃ ν' αρπάξῃ μέ τά δόντια του τό γουρουνάκι του Μπάρμπα Αγκίστρη, χωρίς όμως να βάλῃ τά χέρια του.

Κυρίοι και κύριοι, όρίστε εις τό ψάρεμα! εφώναζεν ό Μπάρμπα Αγκίστρης. Μιά δεκάρα, μιά δεκάρα μονάχα τό παιγνίδι, κυρίαί και κύριοι!

Καλέ, ακούτ' εκει! Να δίνετε μιά δεκάρα, και άν ειθε ικανοί, να πέρνετε όλόκληρο κουνελάκι!

Ειχε δίκη λοιπόν ό Μικέσ που ειλεγεν, ότι 'στό Μεγάλο Πανηγύρι θά έβλεπαν πράγματα και θαύματα.

Διδου από μιά δεκάρα, και αρχίζει ό Μικέσ. Ανοίγει ένα στόμα τόσο δά, σάν πηγάδι, που θά ήταν ικανό να καταβροχθίση και αληθινό γουρουνάκι. Αλλά τό πονηρό γουρουνάκι του Μπάρμπα Αγκίστρη κάμνει ενο σωρό χοροπηδήματα, ένα σωρό τουμπές εις τόν άέρα, και του φεύγει όλοένα. Πεϋ να το πιάσῃ! Αρχίζει τά χοροπηδήματα και ό Μικέσ, εδω τό έχει... εκει τό έχει... παρ' τον κάτω! Ξαπλώνεται φαρδύς πλατύς.

Ερχεται ύστερα ή σειρά του Φασουλάκη, ό όποϊος παθαίνει τά ίδια και χειρότερα. Και οι δύο φίλοι φεύγου από τήν εξέδραν του μπάρμπα Αγκίστρη, αφ' ου εδωσαν δυό δεκάρες χωρίς να πάρουν οϋτε βραβεϊο, οϋτε τίποτε.

Και τό κουνελάκι φαίνεται σάν να τους κοροϊδεϋῃ. Τι άπέγιναν, θά τό μάθετε άργότερα.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια 126 σελ. 93)

Ο Αμπρούκος, μόλις έμαθε τήν άφισιν του υιού του, συνοδευόμενος από τούς έκλεκτούς αϋτούς ξένους, διέταξε να ετοιμασθῆ έπίσημον γεϋμα. Δύο έρίφια έρρίφθησαν άμέσως εις ένα ύπόγειον κλίβανον, όπου μέ ήμισειαν δωδεκάδα όρνιθίων, μέ πολλούς παπαγάλους και άλλα μικρά πτηνά, προσφιλές φαγητόν τών μαύρων. Ενώσῃ τό ψητόν ήτοιμάζετο, έφεραν σωρούς από βανανας, γεώμηλα και άλλα όπωρικά και γλυκύσματα, και ιδίως καταπληκτικόν αριθμόν από ξηράς κολοκύνθας, γεμάτας από ένα αλκαλικόν υγρόν, άφρίζον ως καμπανίτης, τό όποϊον οι μαύροι εξαγοϋν από τόν χυμόν τής βανάνας, αφού σαπίσῃ. Η Κοραλία ειδε μ' έκπληξιν τής μικρά παιδια νάρπαζουσι καθως έπερνούσαν τας κολοκύνθας αϋτας και να πίνουσι απλήστως τό μεθυστικόν ποτόν. Και μετ' όλίγον πάλιν ήκουσε τόν Αμπρούκον καυχώμενον ότι ποτε σταγών καθαροϋ ύδατος δέν ειχε βρέξῃ τά χείλη του. Έθεώρει τό ποτόν αϋτό πολύ όλίγον άριστοκρατικόν και κατάλληλον μόνον δια τούς προστύχους ανθρώπους.

Επί τέλους υπό τόν μονότονον ήχον τών τάν-τάν ό Αμπρούκος εξέηλε μεγαλοπρεπώς από τήν καλύβην του και προσεκάλεσε τούς ξένους να έλθουσι και να παρακαθήσουσι μαζί του εις τό γεϋμα. Ενεκα ιδιαιτέρας εύνοίας, τήν όποϊαν ετρεφε πρὸς τήν Κοραλίαν, τήν Μαργαρόναν και τήν Λίαν, αναγνωρίζων τήν ύπεροχήν των και άκουσίως του, τας παρεκάλεσε να καθήσουσι παραπλεύρως του, παρά τήν εγγώριον συνήθειαν, τήν απαγορεύουσαν εις τας γυναίκας να λαμβάνουσι μέρος εις τήν τράπεζαν τών αρχηγών.

Οπωσδήποτε τό γεϋμα ύπῆρξε μεγαλοπρεπέστατον. Αϊ γυναίκες, αϊ νεάνιδες και τά παιδια ύπῆρξον τούς άνδρας, οι όποιοι αφού έτρωγον καλά, τοίς άφριναν τά άπομεινάριά των.

Ο Αμπρούκος, εις τόν όποϊον προσεφέρετο πρώτον τό φαγητόν, ήρπαξε μέ τας χείρας του και έτρωγε μέ τά δάκτυλά του. Όταν ετελείωνε κανένα κόκκαλον, τό έρριπτεν όπισθέν του, πληθος δέ παιδιών έμάλλωναν ποίος να τό πρωταρπάξῃ, ως να ήσαν μικρά σκυλάκια. Από καιρού εις καιρόν, σταματών πρὸς στιγμὴν και εκβάλλων στεναγμόν ικανοποιήσεως, εξέλεγε κανένα τρυφερόν κομάτι και τό απέθετεν επάνω εις συκόφυλλον, τό όποϊον εχρησίμευεν ως πινάκιον δια τούς ξένους του. Η Κοραλία θά εύρίσκετο εις δύσκολαν θέσιν μέ τας περιποιήσεις αϋτας, εαν δέν ει-

χε πλησίον της τὸν Μπρέκον, ὁ ὁποῖος ἐστρηγοῦρε τὸς ὀφθαλμούς του, εὐτυχῆς ὅτι ἐπανέυρισκε τὴν πατρικὴν τράπεζαν μὲ τόσα βασιλικά φαγητά. Ἡ Κοραλία τοῦ μετεβίβαζε μὲ τρόπον τὸ καλὸν κομμάτι, καὶ ὁ νεανίας τοῦ εἶδε νὰ καταλάβῃ. Κατάρθωσε τοιοῦτοτρόπως νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τοῦ γεύματος, χωρὶς πολλὸν κόπον. Κατὰ τὸ συμπόσιον αὐτὸ ἡ Κοραλία καὶ ἡ Μαργαρόνα ἔλαβον τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρατηρήσουν πόσον ἡ ὑπαίθρια αὐτῆ ζωῆ εἶχεν ὠφελήσῃ τὴν Λίναν. "Ὁχι μόνον ἔτρωγε μὲ περισσοτέραν ὀρεξίν, αὐτὴ ἡ ὁποία εἰς τὴν τράπεζαν τῆς Ἐὐστραθίας δὲν ἤμποροῦσε οὔτε νάντικρύσῃ τὰ φαγητά, ἀλλὰ θὰ ἔλεγε κἀνεὶς ὅτι εἶχε ψυλῶσῃ μάλιστ' αἱ ὠχραὶ παρειαί τῆς ἦσαν τῶρα ἠλιοκαεῖς καὶ κόκκιναι· αἱ στεναὶ ὠμολάται τῆς εἶχον ἀναπτυχθῆ ὁ χαρακτήρ τῆς ἀκόμη εἶχε μεταβληθῆ. Κατὰ τὸ μακρὸν αὐτὸ ταξίδιον οὔτε μίαν φορὰν δὲν εἶχε φανῆ κατηφῆς, καὶ αἱ περιποιήσεις τῶν συντρόφων τῆς δὲν τὴν ἐνοχλοῦσαν πλέον. Ἦτο πλέον ἀνοιχτόκαρδη καὶ πλήρης ἀγάπης δι' ὅλους.

"Ἡ καϊμένη ἡ μικρούλα! ἀνέκραξε ἡ Μαργαρόνα συγκινημένη. Ἰσως τὸ ταξίδι αὐτὸ θὰ τὴν ὠφελήσῃ! . . . — Πῶς θὰ εἰχαίρετο ἡ μαμά νὰ τὴν ἐξέλεπε μὲ τέτοια χρώματα, ἐστέναξεν ἡ Κοραλία, προσηλώνουσα τοὺς γλυκοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Λίνας. Περιεργὸν πρᾶγμα, κάθε φορὰν ποῦ κυττάζω τὸ κορίτσι αὐτό, Μαργαρόνα, θυμοῦμαι ζωηρότερα τὴ μαμά. . . Δὲν τὴν ἀφνεῖ οὔτε στιγμή ἀπὸ τὸ πλάι τῆς ἐστὸ ταξίδι.

"Ἀχ! ἡ καλὴ ἡ κυρία! εἶχε δίκιο νὰ μὴ τὴν ἀφίνῃ οὔτε στιγμή, τόσο καλὴ, τόσο γλυκεῖα κυρία. . . Μὰ δὲν πρέπει νὰ πελτικώμεθα, ἀγάπη μου. . . Αὐτὴ τὴ νύκτα τοὺς ὠνειρεύθηκα. . . ὅλους. . . τὴν κυρία, τὸν κύριον Ἐρρίκον. . . Ὅλοι ἦσαν καλὰ! . . .

Καὶ τὰ ἔλεγε, ἡ Μαργαρόνα, μὲ τόσην βεβαιότητα, ὡς νὰ κατεῖχε τὸ δῶρον τῆς διπλῆς ὀράσεως.

"Ἦσυχάστε, ἐπανελάβε, θὰ τοὺς ξαναἰδοῦμε! . . . Καὶ πόσα θὰ ἔγωμε νὰ τοὺς λέμε. . . Χριστὲ καὶ Παναγία. . . Ἄν ἤξευραν τῶρα ἐστὸν τόπο μου ποῦ βρίσκομαι! Δὲν θὰ πίστευαν οἱ δυστυχεῖς μόνον, ἀφοῦ κ' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν ξέρω ἂν ζῶ ἢ ὠνειρεύομαι. . .

"Καὶ δνεῖρο, καλὴ μου Μαργαρόνα, εἶπεν ἡ Κοραλία, κινουῦσα τὴν κεφαλὴν. Ἄν μπορούσαμε νὰ ξυπνήσωμε ἔξαφνα καὶ νὰ βρεθοῦμε μαζὶ μὲ τοὺς δικούς μας!

Ἐν τούτοις τὸ γεῦμα ἐτελείωσε καὶ ἤρχισαν νὰ χορεύουν, διότι ὡς γνωστὸν οἱ μαῦροι εἶνε μανιώδεις διὰ τὸν χορὸν. Οἱ συνδαιτυμόνες, ὕστερον ἀπὸ τὰς ἀφθόνας σπονδάς, ποῦ εἶχαν κάμη, ἐτρέκλιζαν ὀλίγον, ἀλλὰ κἀνεὶς δὲν ἐπρόσεχεν εἰς

αὐτὸ καὶ ὁ χορὸς ἐξηκολούθει, ὑπὸ τὸν μόνονον ἦχον τῶν τὰ μ-τὰ μ, τὰ ὁποῖα ἐκτυποῦσαν τὰ γραβία, καθισμένα σταυροπόδι κατὰ γῆς, καὶ συνοδεύοντα τὴν μουσικὴν αὐτὴν μὲ ὀξείας κραυγᾶς. Οἱ χορευταὶ ὅταν ἐκουράζοντο νὰ γυρίζουν εἰς τὴν ἴδιαν θέσιν ἤρχιζαν νὰ περιστρέφονται ὡς οὐοῦραι. Οἱ γύροι αὐτοὶ ἐτελείωναν συνήθως μὲ μίαν πτώσιν, καὶ ὁ δυστυχῆς ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ἐπιπτε κἀτω, ζαλισμένος ἀπὸ τοὺς ἀτμούς τῶν ἀλκολικῶν ποτῶν, ἔμενε ἐξηπλωμένος ἐκεῖ, ὑπὸ τὸ κράτος βραυτάτου ὕπνου, ἐνῶ οἱ σύντροφοὶ τοῦ ἐξηκολούθουν τὸν χορὸν, φιλοδωροῦντες αὐτὸν μὲ συχνὰ λακτίσματα. Ἄλλοι ὠμοῦσαν πρὸς τὰ αὐτοσχέδια παγούρια καὶ ἔπιναν ἀφθόνως ἀπὸ τὸ κρασί αὐτὸ τῆς βανάνας, καὶ πάλιν ἤρχιζαν τὸν χορὸν. Βραχνὰ κρουγαὶ ἀνεπέμποντο ἀπὸ τὰ στήθη ὅλα, τὰ πηδήματα ἐγίνοντο λυσσαλέα, ὁ δὲ ἦχος τῶν τὰ μ-τὰ μ πλέον βιαστικός καὶ συνεχῆς. Τὰ μαῦρα ἐκεῖνα πρόσωπα, περιστρεφόμενα φρενητιωδῶς, ὑπὸ τὴν λάμπιν μεγάλης πυρᾶς, ἦτις ἐφώτιζε τὴν πλατεῖαν ἀφίνουσα εἰς τὸ σκότος ὅλον τὸ ἐπίλοιπον χωρίον, εἶχον κἀτι φανταστικὸν καὶ τρομακτικὸν ἀκόμη διὰ τὴν Λίναν. Καὶ αὐτὴ ἡ Κοραλία μάλιστα καὶ μετὰ βίας διετῆρει τὴν ψυχραιμίαν τῆς. Ἄλλ' ἡ ἀνάγκη τῆς ἐναθρύνσεως τοῦ κορασίου, τὸ ὁποῖον συνεσπειροῦτο πλησίον τῆς, κλαῖον χαμηλοφώνως, τὴν ἠνάγκαζε νὰ φαίνεται ἄφοδος.

— Μὴ φοβάσαι, μικρούλα μου, δὲν εἶνε κακοὶ ἄνθρωποι, μᾶς ἀγαποῦνε. . . Ἔτσι τῶχρον συνήθεια νὰ διασκεδάζου, ἐψιθύρισε.

— Ὡ! εἶνε τόσο ἀγριοί, Κοραλία, ἐγὼ τοὺς φοβοῦμαι.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν εἶνε καθόλου εὐμορφοί! εἶπεν ὁ Γεράρδος. Στάσου μίαν στιγμή, Λίνα, ἐμεῖς θὰ γυρίσωμε ἐστὸ σπίτι μας καὶ τοὺς ἀφίνομε νὰ κἀνουν ὅ,τι θέλουν.

Καὶ πλησιάζας πρὸς τὸν ἀρχηγόν, ὁστις παρηκολούθει εὐχαριστημένος τὰς διασκεδάσεις τῶν ὑπηκόων του, τοῦ ἔδωκε νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ ἀδελφὴ του εἶχε διάθεσιν ἀναποσειθῆ. Ὁ Ἄμπροῦκος, μολοντοὶ ἐπαρξενεῦθη, διότι ἤθελε νὰ φύγουν τόσο ἐνωρίς ἀπὸ τὴν ἐορτὴν, δὲν ἔφερε καμίαν ἀντίρρησην, καὶ οἱ αἰχμάλωτοι—διότι αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομά των—ἐπήγαν νὰ κλεισθοῦν εἰς τὴν καλύβην των, εὐτυχῆς ὅτι εἶχον ἀποχωρισθῆ ἀπὸ τοὺς μαύρους φρουρούς των. Ὁ θόρυβος τοῦ χοροῦ καὶ τῶν τὰ μ-τὰ μ ἐτάρασσε μέτρι τῆς αὐγῆς τὸν ὕπνον των.

(*Ἔπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΕΙΔΙΚΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Σκοπός: Μόλις ἐγγραφοῦν διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος 2,000 νέοι συνδρομηταὶ διὰ τὸ 1899, ἀμέσως τὸ φυλλάδιον τῆς «Διαπλάσεως» ὀυξήθη κατὰ 4 ἀκόμη σελίδας καὶ ἂν ἐκδίδεται καθ' ἑβδομάδα δωδεκασέλιδον μὲ τὴν ἴδιαν συνδρομὴν.

[B] Εἰς πάντα ξεσπαθώνοντα, ἐκτὸς τοῦ Δώρου, ἀπονέμονται καὶ τόσα Ἐἴσημα, ὅσοι εἶνε οἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐγγραφεῖντες συνδρομηταὶ.

Ζ' ΔΕΛΤΙΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Ἐξεσπάθωσαν προσέτι καὶ ἐνέγραψαν νέους συνδρομητὰς καὶ οἱ ἑξῆς: Ἀναστασία Β. Πιπερίδου (4), Ξεντηγευμένος Γεράρατος (1), Λιλιὰς Θ. Ἀσημακοπούλου (1), Ἄννα Γ. Κουλομοπούλου (1), Κολοκυθόπορος (1), Καταρίδα (1), Φωφὼ Ἄναστ. Καθενιώτου (1), Ἀστὴρ τοῦ Πόντου (1), Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων (1), Ἐθέριος Ἑλληνίς (1), Ἀνοσιμένη Λυγαριά (1), Σταῦρος Θ. Ἰωσηφίδης (1), Βιργινία Λυκαροπούλου (1), Γεράσιμος Καρασιουλῆς (1), Σύλλογος Σύρου «Τὸ Πανελλήνιον» διὰ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Εὐρυβιάδου (1), Γεώργιος Σ. Παπαθανασόπουλος (1), Δ. Ν. Νικολαΐδης (1), Διόττων Ἀστὴρ (1), Ἰωάννης Τρικλόγου (1), Μπιρμπίρα (1), Ι. Γ. Κωψῆς (1), Δ. Π. Πιολυταρίδης (1), Π. Θ. Κορωναῖος (3), Μαρία Παυλάκη (1), Κ. Τριανταφύλλου (4), Καρὰλ. Δ. Κασαπίδης (1), Ἀπόστολος Α. Καραπαναγιώτης (1), Γιάννης Ἀγιάννης (1), Κική Σαραντάρη (1).

Ἐκ τοῦ προηγούμενου Δελτίου συνδρ. . . 343

Ἐκ τοῦ σημερινοῦ " " " " 37

Ἐν ὅλῳ μέχρι 31 Μαρτίου ε.ε. συνδρ. 380

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Καταρίδα, πρώτην φορὰν ταξιδεύουσα, ἐπειδὴ εἶχεν ἀκούσῃ νὰ λέγουν ὅτι τὰ ἀτιμώπλατα ἔχουν ἀδυναμίαν τῶν ἰσχυρίων, ἐρωτᾷ τὴν μητέρα τῆς:

— Καλὲ μαμά, ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ ἄλογα; Ἐτὴν πρῶμην ἢ ἐτὴν πρῶα;

Ἐστῆλῃ ὑπὸ τῆς Θεραπειῆδος τῶν Μουσῶν

Ἡ Ροδοπωτισμένη Δύσις συνομιλεῖ μετὰ τῆς νεωστὶ ἐλθούσης εἰς τὸ Ἀρσάκειον Γαλλίδος, ἡ ὁποία τῇ λέγει ὅτι εἶνε πολὺ φιλέλλην.

— Ὡ, καὶ ἐγὼ! ἀναφωνεῖ ἡ Ροδοπωτισμένη Δύσις, εἶμαι πολὺ φιλέλλην πρὸς τοὺς Γάλλους!

Ἐστῆλῃ ὑπὸ τῆς Ταγγίτης

Ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθέων λέγει πρὸς τὸν πατέρα του:

— Ὅταν ἦμιον 5 ἐτῶν, σὺ ἦσων 30. Τῶρα ποῦ ἐγὼ εἶμαι 10, διατί σὺ δὲν εἶσαι 60;

Ἐστῆλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀρηθίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

ΒΑΣΙΛΕΤΕ καὶ τὸ σημερινὸν Δελτίον τοῦ Ξεσπαθώματος; Φαίνεται—πρὸ τὸ παρὶν τοῦλάχιστον,—ὅτι εἶνε τὸ τελευταῖον. Μόνον 380 νέοι συνδρομηταὶ. Τόσοι ἐγγράφησαν μέχρι σήμερον διὰ τοῦ Ξεσπαθώματος. Θὰ ἐγγραφοῦν καὶ ἄλλοι; Θὰ σταματήσωμεν ἔως ἐδῶ; Ἄδελον. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἀπέχομεν πολὺ ἀκόμη ἀπὸ τοὺς 2,000 τοὺς ὁποῖους ἀπαιτεῖ ἡ αὐξήσις τοῦ φύλλου· τὸ δὲ ξεσπάθωμα, ἀντὶ νὰ ζωηρεύσῃ, ἀπενάντιας ἐγκαταρῶθῃ.

Σὰς ὁμιλογῶ, ὅτι αὐτὸ δὲν τὸ ἐπεριμένα. Ἡλπίς ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι μου θὰ ἐπιλοπινοῦντο νὰ ἐγγράψουν ἕναστος ἀπὸ ἕνα τουλάχιστον νέον συνδρομητὴν καὶ τότε τὸ ζήτημα θὰ ἦ-ο λυμένον πρὸ πολλοῦ. Ἄλλὰ μὲ λύπη μου αὐτὸ δὲν τὸ βλέπω. Ὅλγιοι, ἐλάχιστοι ἐφάνησαν πρόθυμοι, καθὼς εἶδατε. Οἱ λοιποὶ οἱ περισσότεροι δυστυχῶς, ἔδειξαν ἀδιαφορίαν ἢ περιωρίθησαν εἰς λόγια. Ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ ὠφελήθουν ἄλλοι, καὶ ὅχι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸ ξεσπάθωμα! Ὡς νὰ ἦτο πολὺ δύσκολον τὸ ξεσπάθωμα, ἐνῶ ἀπενάντιας, διὰ τοὺς θέλοντας καὶ ἐργαζομένους, εἶνε εὐκολώτατον! Ἐνθυμῶσθε τί μου ἔγραψεν ὁ Μικρὸς Τυμπανιστῆς; Ἀρκεῖ νὰ εἰσῆ ἡ Ἀγγελία, καὶ ἀμέσως ἐγγράφονται συνδρομηταί. Ἄν μάλιστα δοθῇ καὶ ἓν φύλλον ὡς δείγμα, ἐτελείωσε! κανεὶς δὲν ἀντέχει πλέον. . .

Λοιπὸν, νὰ ἐλπίσω τῶρα ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ φίλοι μου θὰ δεῖξουν τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον δικαίως ἀναμένω ἀπὸ αὐτοῦ; Νὰ ἐλπίσω ὅτι θὰ θελήσουν νὰ ἐργασθοῦν, νὰ ἐγγράψουν ἕναστος ἕνα τουλάχιστον συνδρομητὴν; Νὰ ἐλπίσω ὅτι τοῦτο θὰ θελήσουν τῶρα νὰ κἀνουν καὶ οἱ νέοι καθὼς καὶ οἱ παλαιοὶ; Νὰ ἐλπίσω ὅτι καὶ οἱ ξεσπαθῶσαντες ἤδη, θὰ ἐξακολουθήσουσιν ἀκόμη τὸ ξεσπάθωμά των;

Ναί, τὰ ἐλπίζω. Ἐγὼ μάλιστα τὴν πεποιθῆσιν ὅτι θὰ γίνων ὅλα αὐτὰ, καὶ γρηγορὰ, ὥστε ἐνὸς τοῦ ἔτους νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ αὐξήσις τοῦ φύλλου. Διότι—τὸ ἐπαναλαμβάνω,—δὲν ὑπάρχει εὐκολώτερον πρᾶγμα, παρὰ νὰ ἐγγράψῃ ἕναστος ἀπὸ ἕνα νέον συνδρομητὴν. Ἀρκεῖ νὰ ὑπάρξῃ ἡ θέλησις. Καὶ αὐτὴν τὴν θέλησιν ἀκριβῶς ἔρχομαι σήμερον νὰ ζητήσω.

Ἐμπρὸς λοιπὸν ἱ ἐτοιμασθήτε, σὰς περριμένω! Καὶ ὅσοι θέλετε Ἀγγελίας καὶ τὸ πρῶτον φύλλον ὡς δείγμα, γράφατέ μου νὰ σας στείλω εὐχαρίστως. Ἐμπρὸς!

ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΕΚΗΘΕΙΣ

Τὸ ἀφελὲς καὶ χαριτωμένον αὐτὸ ποιημάτακι διὰ τὰς Ἀσκήσεις μου το ἔστειλε τὸ Πετηρὸν τῆς Ἐρήμου [EEE].

Τὰς Ἀσκήσεις του ὁποῖος θέλῃ ἔστην «Διάπλασιν» νὰ βλέπῃ, Ἄλλοθεν πρέπει νὰ στείλλῃ, Μὰ νὰ εἶνε . . . καθὼς πρέπει!

Καὶ διὰ τὰς κάμη ὄφραϊς Πρέπει δὲ νὰ κοπιᾷ, Πρωτοτύπου, ὄλιος νέας, Μὲ τὸν τοῦτ του νὰ τας φρεῖσῃ.

Μὰ ὁποῖος ἔτῃ στιγμή γυρεῖ Τὰς Ἀσκήσεις του τὰ πλάθῃ, Κε' ὅταν δὲν μπορῶσῃ, κλέβῃ, Βέβαια θέ νὰ τὴν πάθῃ.

Κε' ὅταν μὴ φορὰ πιασθῇ, Τότε, καὶ μυαλὸ ἂν βάλῃ, Δὲν μπορεῖ νὰ πιστευθῇ Καὶ νὰ στείλῃ Ἀσκήσεις πάλι!

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΓΟΡΑΙΟΥ

Ὁ Καρνάβαλος σχηματίζεται μεταξὺ τῶν σκελῶν τοῦ ἐν τῷ μέσῳ ἱπποτοῦ μὲ τὸ ζῆφος, Διὰ τὰς Ἐξετάσεις σου, σοῦ συνιστῶ νὰ μᾶθῃς

ἀπὸ τὴν οὐρὴν τοῦ φορέματος τῆς πρὸς ἄριστον ῤῥ κυρίας, καὶ ἀπὸ τὰς γραμμάς τοῦ πικτωματος. Καὶ ἂν ἀναποδογυρίσωμεν τὸ φύλλον, ὥστε ἡ ἐπάνω πλευρὰ νὰ γίνῃ βῆσις, θὰ ἴδωμεν τὸν Καρνάβαλον μὲ τὸ ὄβυ του γένιον καὶ μὲ τὸ ἰδιόρρυθμον καπέλον τοῦ ἐπάνω κάτω ὅπως τὸν εἶδαμεν καὶ εἰς τὸ ἄρμα του, κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ εἰς τὸ Ἀθῆνας. Δὲν τοῦ ἠμοιάζει ἄλλιον;

Ὡς πρὸς τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα τοῦ 9ου φυλλάδιου, νομίζω ὅτι εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω, ὅτι τὸ Πελεκανόπουλο εὐρίσκεται εἰς τὸ στόμα τοῦ Πελεκάνου, μῦλις στρέψη τις τὴν σελίδα. . .

Μίαν εὐμορφηὴν Μαγικὴν Εἰκόνα μου ἔστειλε καὶ ὁ Ὀλίπις ὁ Γριπεῖς [E]. Παριστᾷ ἕνα δένδρον μεγάλον, πολὺκλωνον καὶ πολὺφυλλον, ἀλλ' ἄνευ καρπῶν. Καὶ ἐρωτᾷ: Διὰ τί τὸ δένδρον ἐγγυμῶθη ἀπὸ τοὺς καρπούς του; Μὴ καὶ πῶς ἦτο δυνατόν τὸ μὴ γυμνωθῆ, ἀφ' οὗ μεταξὺ τῶν κλάδων του εὐρίσκειται κρυμμένους ἕνας φοβερός καὶ ἀηφάγος Οὐραγογόταγος;

Ἀπόγονε τοῦ Νέστηρος, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Σ' εὐχαρίστῶ πολλὸ διὰ τὸ ἐπίμωχον ξεσπάθωμα. Ὅχι, εἰς τὰς μεταμορφώσεις τὸ Μῆλος δὲν γίνεταί ἀμέσως Μῖσος.

Ἀπὸ τὴν ὡς πάντοτε χαριτωμένην ἐπιστολὴν τῆς Τελευταίας Χελιδνός [E]. «Τὴν Τρίτην ποῦ φθάνει ἐδῶ τὸ φυλλάδιόν σου, μᾶς ἔρχεται συγγρηὸς καὶ τὸ Journal de la Jeunesse, εἰς τὸ ὁποῖον εἶμεθα συνδρομηταί. Τὸ βράδυ λοιπὸν, ἄρα εἴληθ' ὁ πατέρας, ἐρωτῶμεν: Ἦλθε ἡ Διάπλασις; Ἐκεῖνος μᾶς δίδει τὸ φυλλάδιόν σου καὶ τὸ γαλλικόν. Ἡμεῖς ἀρπάζομεν τὸ φυλλάδιόν σου, καὶ τὸ ἄλλο ἡ πίπτει κἀτω ἢ μένει εἰς τὰ χεῖρα τοῦ πατέρα, ὁ ὁποῖος μᾶς παρανεύρει κεχνηνῶς, διότι νομίζει ὅτι θὰ το πιάσωμεν κ' ἐκεῖνο.» Ἐγὼ τὸ εὐρίσκω πολὺ σωστον. Καλὰ καὶ τὰ γαλλικά! ἀλλὰ πρῶτα τὰ ἐλληνικά.

Μὰ καὶ σὺ παρὰπαντα, Ξεντηγευμένη Ἑλληνοπούλα; Μίαν φορὰν ἄρχισα πολὺ νὰ λάθω μίαν ἐπιστολήν σου, εἶχον παρελθῆ πλέον τὰ ζητήματα, ποῦ ἐπραγματεύετο, καὶ ἐτσι παρέλειψα νὰ σου ἀπαντήσω. Εἶνε λόγος λοιπὸν αὐτὸς διὰ νὰ μου γράψῃς τῶρα συντομώτερη, φοβουμένη μήπως μ' ἐνοχλήσῃ; Ὅχι, ἀγαπητῆ μου, νὰ μου γράψῃς ὅπως μοῦ ἔγραψες καὶ περιμένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τοῦ σχολείου σου.

Πιστεύεις, Κεραυνέ, ὅτι καμῖν ἐπιστολήν σου ἔως τῶρα δὲν εἰδιάβασα μὲ τόσην εὐχαρίστησιν, ὅπως τὴν σημερινήν. Μαντεύεις διατί; Διότι ἦτο καθορογραμμένη [E].

Πίλκ-Πλάκ (9 Π. Π.) δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Μὰ τί φοβερὸν ξεσπάθωμα ποῦ κἀμνεῖς! Εὐγε!

Δὲν ἤξεύρεις πόσον παράξενον μοῦ ἐφάνη τὸ φύλλον σου ἐκεῖνο, ποῦ δὲν εἶχεν Ἀλληλογραφίαν,—μοῦ γράφει ἡ ἀνεξάντητος Ναυτοπούλα [E]—εἶχα χάσῃ, καθὼς λέγουν εἰς τὴν πατρίδα μου, τὸν μπουσούλα, καὶ δὲν ἤξευρα ἀπὸ ποῦ νάρχισω. Ὅταν ὄμως ἀνέγνωσα τὴν τόσην κολακευτικὴν ἐπιστολήν τῆς κυρίας Μαυρο, ἡ ἀκερὰ μου διελύθη. . . Τὸ νοστιμώτερον εἶνε ὅτι πιστότεροι φίλοι σου δὲν εἶνε οἱ μικροί, ἀλλ' οἱ μεγάλοι. Καὶ ἰδοὺ ἐν παραδείγματι: Ὁ κ. Μιχαὴλ Ἀθλιχὸς ἀπεφάσισε νὰ ἱδρῶσῃ ἐν Κεραλληνίᾳ Σύλλογον πρὸς διὰδόσιν σου, τὴν Κυριακὴν δὲ θὰ ἐγίνετο ἡ πρώτη συνεδρίασις, εἰς ἣν θὰ παρίσταντο ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ καὶ αἱ συνδρομητρίαι σου καὶ καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῆς νήσου μας. Ἄναμένο μὲ ἀνυπομονήσιν λεπτομερείας, διὰ νὰ σοῦ τας διαβιβάσω. Κ' ἐγὼ!

Πὰρα πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολίτσα σου, μικρούλα μου Καταρομάλλω [E]. Καὶ πῶς ἤμποροῦσε νὰ μὴ γίνω γρηγορὰ καλὰ, ἀφ' οὗ τόσα καλὰ παιδιὰ καὶ κοριτσάκια ἐπαρκαλέσαν τὴν Παναγίτσαν διὰ τὴν ὑγείαν μου. Διὰ τὰς Ἐξετάσεις σου, σοῦ συνιστῶ νὰ μᾶθῃς

τὸν μονόλογον τοῦ κ. Χατζιδάκη: «Τὴν κόκλαν μου, κυρίες, σὰς συστήνω» ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 52ον φυλλάδιον τοῦ 1897, σελίς 411.

Ἄ, ἰδίων σου ἦτο λοιπὸν τὸ ἀπὸ Πατρῶν εἰς Δελφούς ταξίδιον, φίλτατε Σχρίλλερ; Τὸ ἀνέγνωσα μετὰ χαρᾶς· ἀλλὰ δὲν το δημοσιεύω; δέσει κατ' ἀρχὴν δὲν δημοσιεύω ἄρθρα συνδρομητῶν μου.

Δὲν κάμω ἐκαίρεσεις, Διαβολάκι, ἀλλ' ἡ πληθώρα τῶν ἐπιστολῶν μὲ ἀναγκάζει καμῖαν φορὰν νὰ παραλείπω. Τὸ Παδικὸν Πνεῦμα δὲν γράφεται μέσα εἰς τὴν ἐπιστολήν, ἀλλ' εἰς χωριστὸν χαρτί. Ἡ πρόσασις τῆς αὐξήσεως τῆς συνδρομῆς ἔγινε καὶ ἄλλοτε, ἀλλ' ἀπερίεθρη.

Κικὴ Πιπινοπούλου, ἡ ἄνωμυλος σου μικρὰ ἀδελφὴ τοῦ Ἀνανία σ' εὐχαριστεῖ πολὺ ποῦ τὴν ἐνθυμήθης. Τῆς ἐχάρισαν ἕνα Λευκὸμα Γράμματιστῆμον καὶ τῶρα καταγίνεται νὰ το γείσῃ. Ἄλθῃσαι, μὴ σου περισσεύουν τίποτε ξένα γραμματιστῆματα νὰ τας στείλῃς; Τὴν ἴδιαν παράκλησιν θὰ κάμω καὶ πρὸς τοὺς λοιποὺς φίλους μου, ὅσοι εἶνε γραμματιστοῦλκταί, ὅταν τοὺς περισσεύουν τίποτα γραμματιστῆματα, νὰ ἐνθυμῶνται τὴν Κικὴν καὶ νὰ τῆς τα στέλλουν διὰ τὸ Λευκὸμα τῆς.

Πολλοὶ ἐπιμένουν νὰ μου στέλλουν τετράδια Μ. Μουσικῶν χωρὶς δεκάλεπτον γραμματιστῆμον διὰ τὰ ταχυδρομικά. Αὐτοὶ ἂν ἤξευραν ὅτι τὸ ρίπτω εἰς τὸ καλάθι τῶν ἀρρήτων. Εἰς τὸ αὐτὸ καλάθι ρίπτω καὶ ὅσα τετράδια ἔχουν ἀπαντήσεις, ποῦ δὲν ἀρμόζουν εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ γράφοντος, ἢ εἰς τὴν καλὴν ἀνατροφήν. Τὸ ἀκούετε;

Γυρίστε τὰς καρέκλας ἀνάποδα! Ρίξτε δεκά κανονίε! Ἄς γκρεμισθῇ καὶ ἕνα φοῦρος! Μοῦ ἔγραψεν ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, ὕστερ' ἀπὸ . . . κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω πόσα χρόνια. Καὶ πόσα ὄφρα πράγματα μοῦ λέγει! καὶ πόσον μ' ἔκαμε νὰ λυπηθῶ πειθὸν πολὺ διὰ τὴν μακροχρόνιον σιωπὴν τῆς. Ἄς εἶνε ὄμως τῶρα θὰ γράψῃ τακτικά.

διατί ἀργεὶ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐπιστολὴν τῆς — Ἄλλαι τινὲς πληροφαι παραλείπονται ἐλλείπει χώρου.

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰν ταλλάξουν: ὁ Χρυσόφωρος Πακτωλὸς μετὸν Λούσιον, Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ — ἡ Φιλιππησία Τρωτῶν μετὸν Λούσιον, Ζοφερόν Μεσαίωνα, Ἀρτίγιον Ἰατρίδου, Ἀστέρᾳ τοῦ Βέγα καὶ Ἀργύρην Σαπουνάκη — ὁ Ἀνδρῆς μετὸν Ἀγαρίστην, Σιοτιομένην Ἑλλάτην, Καίτην Φώκιον, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα καὶ Πόπην Παγαπούλου — ὁ Πεινασμένος Λίκος μετὸν Ἀρουραίον Ποντιῶν — τὸ Ἄνθος τῆς Ἀνδρου μετὸν Ἄνθος τῆς Ἀδύης, Μέλλουσαν Καλλιτέχνην, Ναυτοπούλῃν καὶ Ἀρχιεπίσκοπον — τὸ Ἄν τῶν μετὸν Κόρην τοῦ Πηλίου, Τίον τοῦ Πηλίου καὶ Ἀγκάθι τοῦ Βόλου — τὸ Ἦσυχον Ἀεράκι μετὸν Πάραλον Πέτραν — τὸ Ἀντίο Μαστέλο μετὸν Φωκαλιῶν καὶ Ζουρλουανδῶν — ἡ Οὐμίχλη τῆς Ἀγγλίας μετὸν Γαλάτιαν, Κολομβίαν, Ἐνα Λιωτάκι, Πένθιμον Κυπρίσιον, Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Βασιλέα τῶν Ἀνθῶν — ὁ Τίος τῆς Θαλάσσης μετὸν Πυθαγόραν τὸν Σάμιον, Ἰεάν, Ἰωρικήν Ἀκτιήν, Ἀρχιεπίσκοπον καὶ Δέαν — ἡ Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας μετὸν Κῆμα τῆς Σαλαμῆτος καὶ Κόδρον — ὁ Κόδρος μετὸν Ἀδραν τοῦ Βουνοῦ, Ταπεινὸν Ἰορ καὶ Ἀγγορολογιστάτον — ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχίς μετὸν Ἀρχιναύαρχον Ἐβρυδιῶν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ναυτοπούλῃν, Ναυτοπούλῃν τῆς Ἀνδρου καὶ Μελαγχολικὴν Ναυτοπούλῃν — ὁ Σχίλλερ μετὸν Ἰριδα, Λιμνοθάλασσαν τοῦ Μεσολογγίου, Ναυτοπούλῃν καὶ Λευκὴν Καμέλιαν — ὁ Ἀνδρῆς μετὸν Ἀστέρᾳ τοῦ Βέγα, Ταπεινὸν Ἰορ, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα καὶ Σειμονιάτικην Διακάδαν — ὁ Ἀστὴρ τοῦ Πόντου μετὸν Ἀστέρᾳ τοῦ Βέγα, Κάτω Βρόστο, Ναυτοπαίδα, Ναύαρχον Θεβέραν καὶ Ναυτοπούλῃν — τὸ Πικ-Νικ μετὸν Λευκὴν Περιοστῆν, Μανδολῆν Μιλάν, Κατσαρομάλλῃν, Γλυκεῖαν Βραδείαν καὶ Σιοτιομένην Κούκλιαν — ὁ Ἄρατος μετὸν Τρικυμιώδη Μαλιάν, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα, Γαλλικὴν Σημαίαν καὶ Οὐμίχλην τῆς Ἀγγλίας — ὁ Ροβινσὸν Κρόσο μετὸν Ὀλίον τὸν Γρεπία, Λούσιον, Ναυτοπούλῃν, Κουταλιανὸν καὶ Ἀρχιεπίσκοπον — ὁ Ναυτοπάσις μετὸν Ἑλένην Πλάρα, Πηγελοπὴν Σερῶν, Ναύαρχον τῆς Βαρέλλας Ἐτοιμόροπον Οἰκίαν καὶ Ταπεινὸν Ἰορ. — Σέλευκος ὁ Κεραυνὸς μετὸν Ἀδραν τοῦ Ὀρφέως, Ἠλιακὴν Ἀκτιῖνα καὶ Ἐθνικὸν Ἰγνιν — ἡ Ἀντοκράτειρα Εὐδοκία μετὸν Οὐμίχλην τῆς Ἀγγλίας, Ἐρωδῶν Καμέλιαν, Μυλαίδη καὶ Ἀνεμοστρόβιλον — ὁ Ἄγριος Μάγος μετὸν Κόδρον, Ταρταρίον τῆς Ταρασκόνης, Ναυτοπούλῃν, Σοφὸν Πιττακὸν καὶ Φερωτὴν Βαρκούλῃν — ἡ Ἰλὴ τοῦ Κρηισσοῦ μετὸν Ἀπόγειον Ἀδραν, Μυστηριώδη Φῶσιν, Ἑλληνικὴν Πυροβολητὴν, Ἑλληνικὴν Θάλασσαν καὶ Ονειροπόλον Παῖδα — ἡ Διγίνα Ἀθηνᾶ μετὸν Ναυτοπούλῃν — ὁ Κόμης τῆς Ἐρμουπόλεως μετὸν Ναυτοπούλῃν τῆς Ἀνδρου, Ἦρωα τῆς Σύρου, Σερηνιμένην Σιοτιανὴν καὶ Κόρην τῆς Ἑλλάδος — ἡ Ἐξοριστὸς Ἑλληνίς μετὸν Ναύαρχον τῆς Βιρέλλας καὶ Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἀνθῶν μετὸν Μῆ μετὸν Σοκίτης, Θαλασσοπούλῃν, Κορινθιακὴν Σταφίδα, Φεγγυόλην Ἀδύουσαν καὶ Τρικυμιώδη Μαλιάν — ὁ Γεώργιος Παπαστεφάνου μετὸν Ζοφερόν Μεσαίωνα, Ἀστέρᾳ τοῦ Πόντου, Ἀστέρᾳ τοῦ Βέγα καὶ Μαρίαν Λεβίδου — ὁ Ἀγγορολογιστάτος μετὸν Ἀστέρᾳ τοῦ Βέγα — ὁ Ἀρχικουτούλακας μετὸν Ἑλένην Καμπᾶ.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διὰπλασίς πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ζουλάπι (δὲσαι σοὶ ὁ Θεὸς που μ' ἐνθυμήθης τέλος πάντων!) Ἑλληνικὴν Σημαίαν (περιμένω νὰ γίνῃς καλὰ καὶ ἐμὸν γράψῃς) Ἰωάννην Κοκκῶνην (ἔστειλα ἐκ νέου) Ἰταλίαν (εἶμαι καταχαρούμενη, ποῦ ἀπεράσιος νὰ μου γράψῃς τακτικά· πολὺ εὐχαρίστως δέχομαι τὴν μικρὰν ἀδελφὴν σου καὶ ἐμὸν γράψῃς) Θ. Κ. Κουλουμπόπουλον (τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλεις δὲν εἶνε ἐλεύθερον· δλοῖ οἱ συνδρομηταὶ μου, οἰαζήθητε ἡλικίας, δύνανται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς) Ἀνθοπαλίδα τῆς Βερώνης (πρέπει νὰ γράψῃς τὸ ψευδώνυμον, μετὸ ὁποῖον σοὺ ἔκκαμαν ἢ ἔκαμες τὴν πρόσασιν) Ἐθνικὸν Ἰγνιν (ἔστειλα) Μίαν Τρελοπούλῃν (ὄχι· θὰ εἶθετο τιμητικὸς ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ ὥστε προτιμώτερον νὰ διαγωνισθῆς σὺ) Ναυοικῶν (εἰ χαριτωμένον τὸ ποιηματάκι τοῦ Γίκα· ποῦ τὸ πῆρες;) Ἄνθος τῆς Ἀδύης (δυστυχῶς ἔλαβα τὴν ἐπιστολὴν σου ἀφ' οὗ ἐτυπώθη τὸ ψευδώνυμον) Κόδρον (πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα, εἰ παρελπίσθαι τὴν ἀλληλογραφίαν διὰ τὸ δημοσιεῖσθαι περισσώτερα διηγήματα; ὄχι· ἤθουν ἀληθινὰ ἄρρωστη) Τσουκνιδῶν, Σπηῆτρον τοῦ Διός, Βίωνα τὸν Σμυρναῖον (ἔχεις πολὺ δίκαιον· χρειάζονται Μικροῦτον διὰ τοὺς στέλλοντες· κλειμένους ἀσκήσεις· δυστυχῶς δὲ ἐγέλασθηκα καὶ ἐδηλοσείσασα ἀρετάς τοιαύτας εἰς τὰ τελευταῖα φίλα· ἀλλὰ ἔνοιον σου καὶ εἰς τὸ ἐξῆς δὲν δημοσιεύω, παρὰ μόνον ἐκείνων, διὰ τοὺς ὁποίους ἠθέλω καλὰ εἰ ἐργάζονται μόνον τῶν καὶ στέλλοντων προτύπων) Μπαμ Μπόμ (ἔστειλα) Θεραπεινίδα τὸν Μουσοῦν (ὄρα· ἰσχυρότερον τὸ τετραδίων σου· σοὺ ἔγραψα δι' αὐτὸ 2 ἔβλημα, τὰ ὁποῖα θὰ εἶδης τὴν πρώτην φορὰν ποῦ θὰ δημοσιεύσω τὸ ψευδώνυμον· σου εἰς τὰς προτάσεις) Φίθρον τὸν Φύλλον (ναὶ· τὸ ἀπαιτεῖ ἡ τάξις καὶ ἡ ἀκριβεία) Δουλοῦδι τοῦ Βουνοῦ (ὄχι· καὶ πάλιν ὄχι) Ἠρόδικον τὸν Σηλοβριανόν, Λειβαλέδ Ριόδον, Ὁ. Σ. Βεϊντόλιν (ἐλήθησαν καὶ μὴ ἀνυσυχῆς) Ναυοικαῖδα ([E] διὰ τὸ τυραννικὸν καὶ ἴσως καλλιγραφικὸν ποιηματάκι σου) Τρομερόν Γίγαντα (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας σου καὶ περιμένω ἀνυπομῶν· τοὺς νέους φίλους) Π. Δ. Καμπάνη, Λευκόπτερον Ἀγγελοῦ, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (χαίρω ποῦ ἔγινες καλὰ) Πέτρον Μαρκιαντάκη, Βαρδαλαμπόμπαν (καλὸ σὺ κινεῖσαι νὰ καταβροχθίσῃς ὀλόκληρον Βιβλιοθήκην!) Ναυτοπούλῃν τῆς Ἀνδρου (ἡ ὁποία μετὰ παρακαλεῖ νὰ εἶπω εἰς τὴν Πένθιμον Κυπρίσιον εἰ ἔχουν ἤδη ἀλλάξῃ Μικρὰ Μυστικὰ) Ἀστέρᾳ τοῦ Βέγα, Σπίγγα τῶν Θηβῶν, Τάνταλον, Ζεβάν, Θεαγένην ([EE] διὰ τὴν ὀρασιότατην ἐπιστολὴν σου ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ δι' ὅσα γράφεις καὶ σοὺ στέλλει τὰς καλλίστας εὐχὰς του διὰ τὰ γενέθλιά σου) Ἀβλάβιον, Ἰριδα κτλ.

Εἰς δόδας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 28 Μαρτίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ ποστέξ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 17 Μαΐου.
Ὁ γάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ γράψω· τὰς λύσεις τῶν αἰ διαγωνισμάτων, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλλου, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τίθεται σ' 1

- 193. Δεξιόγραφος. Ἐνα φθόγγον μυστικῆς Δύο γράμματα ἂν ζώσουν, Μέγα μέρος ἐπὶ γῆς Ὡς ἐπὶ θαύματος θὰ δώσουν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λευκοπτεροῦ Ἀγγέλου
- 194. Συλλαβόγραφος. Πέρω ἓνα μόνο γράμμα Κ' ἓνα ἄλλο τοῦ κολλῶ,

- Κ' ἓνα ποσοδὸν συνάμα Καὶ πτητὸν ἀποτελεῖ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λοῦσιου
- 195. Στοιχειόγραφος. Εἶμαι κράτος· ἓνα γράμμα Νὰ προσθέσῃς ἂν θέλῃς, Στὸ Ἐσοπάθωμα ἀμέσως Ὅχι με χρησιμοποίησῃς. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κότμ
- 196. Τονόγραφος. Φυτοῦ τὸν τόνον ἄλλαξε καὶ ἔνευε μεγάλου κόπου Ἄπ' τὰ βουνα θὰ πεταχθῇ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Κιθαροῦ Ἀρίωνος
- 197. Δικτυωτόν. 1.—Διὰ τοὺς ἐμπόρους πολὺ κακόν. 2.—Ἐπιβρομάει τῶν τροπικῶν. 3.—Δὲν εἶμαι αὔριον, ἀλλ' οὔτε γῆς. 4.—Κάποια γυναῖκα ἀπ' τὰς πολλὰς. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ [E]
- 198. Πυραμῖς. + =Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸ ο. *+* =Σύνδεσμος [μὴ προφήτου] **+** =Μέλος τοῦ σώματος. ***+*** =Φιλόσοφος. ****+**** =Ἀρχαὶ πόλις. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου [E]
- 199. Παίγιον. Ἐκ τῶν ἐνδεκα τούτων πυρεῖων νὰ αἰρεθῶσι τὰ πέντε καὶ νὰ μείνουν ἑσσερα. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θεαγένους
- 200-202 Ἀστεία Παραοράματα. 1.—Διπλοῦν ὄρωσιν οἱ φαγόντες γράμματα. 2.—Ὅποιος θυμᾶται τὸ χαρτί, κάνει καὶ τὸ μέγα [ταλλο]. 3.—Τὸ νὰ ταῖρι πλέκει ἑῷ καὶ τὰ δύο τὸ πρότυπο. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀδριανῶνος [EE]
- 203. Ἐρωτήσις. Ποῖον θεὸν βλέπομε· ἐνίοτε ἐν ἀρχῇ τῆς πλάσεως; Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλένης Τζέττα
- 204. Φωνηεντόλιπον. ρι-κν-θν τι-κ-πλλτ. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ἰγνιν
- 205. Ἑλληποσύμφωνον. ὁ-ουο-πρ-η-οα-ακαο Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους
- 206. Γρίφος. Οὐρά! Οὐρά! καὶ, σὴ μα, μα, μα, μα, θίν. Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τερτυρίου τῆς Ταρασκόνης

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 16 Ἰανουαρίου 1899

- 29. Καμέλια (Κ, μέλις Α) | 53 NE ME A
- 30. Σύμη (Σ, μί), — 51 | ME GA PA
- Πάμος-Λάμος. 52. Ὑδρα. | A PA ΛΗ
- 54. N A Σ E Σ
- Q Y I A A
- Δ P T P I
- Ο Υ Α Ο Α Ο Α Η Λ Α
- Σ Κ Δ Σ Ν Σ
- Ο Ο Ο Ο
- Σ Σ Σ Σ Ν
- 55. Διότι τὸ μεγαλύτερον τεμάχιον ἔτυχε νὰ ἔχη πολλὰς ὀπὰς, ὥστε δὲν ἦτο διόλου περισσώτερον τοῦ μικροτέρου, τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν ὀπὴν εἶχε — 56-57 1, Ἰερεῖς, ἱερεῖς, ἱερεῖς, ἱερεῖς, γέρος, γέρος, ἄλλος, ἄλλος, πάπος, Πάπας, 2, Παπᾶς, Πάπας, πάπος, Πάρος, Πόρος, ὄρος, δλος, ἄλλος, ἄλλος, φάλλος, Ψάλλης. — 58. Τὸ ἀπροσδόκητον. — 59. ΒΥΡΩΝ (Βαρβαρότης, Ὑπερήφανος, Ραθυμία, Ὡραϊός, Νίκη). — 40. Ἡ παπὰς παπὰς, ἡ ζευγὰς ζευγὰς. — 41. Ὑποκάμισον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επιστολῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἰς προπληρωτέα δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

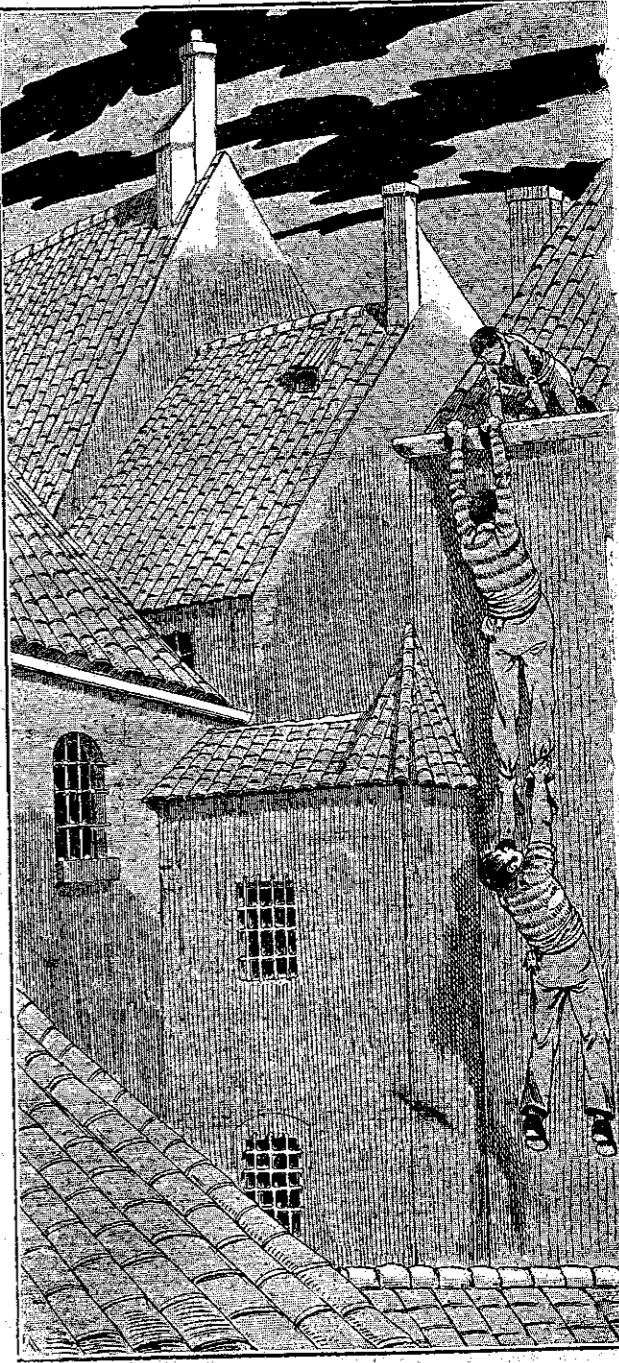
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὁδὸς Ἀδύλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτιστικῆς

Ἐν Ἀθῆναις, τὴν 10 Ἀπριλίου 1899 Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 15

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 109)

— Μεγάλῃ συμφορᾷ γιὰ μένα, ἐστέναιξεν τὸ πονηρὸν Φλαουτάκι τῶν Πεζοναυτῶν, προσπαθοῦν νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ τεγνάσματος.
— Καὶ γιὰτί, παιδί μου;
— Γιατί, καθὼς σοῦ εἶπα καὶ προηγήτερα, ἐπρόκειτο νὰ μοῦ δώσῃ μία θέσι κοντά του. Τώρα τί θὰ γίνω ἐγώ, ἀμα μοῦ σωθοῦν τὰ λίγα παραδάκια, ποῦ μοῦδωκε ἡ γρηᾷ ἡ θεῖα μου, ὅταν ἐφυγα!
Ὁ δεσμοφύλαξ ἐσκέπτετο. Ὁ νέος αὐτὸς τοῦ ἐφαίνετο σταλμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ νὰ τοῦ σβύνη τὴν δίψαν του δωρεάν καὶ ἐσκέπτετο κατὰ ποῖον τρόπον θὰ κατώρθωνε νὰ μὴ χάσῃ τὸ κελεπούρι αὐτό.
— Ἄκουσε, τοῦ εἶπε, φαίνεται καλὸ παιδί καὶ ἄξιο. Ἐπειτα ἐγώ, ξέρεις, ἀγαποῦσα πολὺ τὸν μακαρίτην τὸν ἐξάδελφόν σου. Ὁ καὶ τὰ δυνάτα μου νὰ σε βοηθήσω. Ἡ μαύρη ἀλήθεια εἶνε πῶς εἶσαι μικρὸς ἀκόμα. Μὰ ἐγὼ μολταταῦτα θὰ σε συστήσω καὶ πιστεύω νὰ πάρῃς τὴν θέσιν τοῦ μακαρίτη. Ὁ ἴδης πῶς ἔχω καὶ ἐγὼ κάποιον ἐπιρροὴν ἐδῶ μέσα, γιὰτί εἶμαι ἀρχιδεσμοφύλακας.
Ὁ Ρογήρος ὑπεκλήθη εὐσεβάτως καὶ διατάξε δύο φιάλας ἀκόμη.
Ὁ μέθυος ἐφάνη ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὸ διπλοῦν αὐτὸ δαίγμα τῆς ἐκτιμήσεως, καὶ ἀφ' οὗ ἐρρόφησε μέχρι τῆς τελευταίας σταγόνης τὸ ποτόν καὶ ἐπληρώθη ὁ οἰνοπόλης, ὁ ἀρχιδεσμοφύλαξ ἐστηκῶθῃ καὶ εἶπε εἰς τὸν νέον, ὁ ὁποῖος ἦτο τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαρὰν του διὰ τὴν εὐτυχὴ τροπὴν τῶν πραγμάτων.
— Ἐλα τώρα μαζί μου. Ὁ καὶ σε βάλω ἀμέσως ἐστὴν ὑπηρεσίαν καὶ σε μερικὰς ἡμέρας, ἂν τὰ καταφέρῃς καλὰ, θὰ πάρῃς τὸν διορισμὸν σου.
Ἐἰσερχόμενος εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Ρογήρος, δὲν ἠδυνήθη νὰ συκρατήσῃ ἓνα στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.
Ἐπὶ τέλους εἶχε λάβῃ τὴν νέαν θέσιν του, καὶ νὰ ἐνεργήσῃ ἐπιτηδεύων, διότι τὸ παραμικρότερον λάθος ἠδύνατο νὰ καταστρέψῃ τὸ πᾶν καὶ νὰ προκαλέσῃ ἀνεπανόρθωτα δυστυχήματα.
Ἦρξεν νὰ περιποιηθῆται τοὺς νέους συναδέλφους του, προσκαλῶν αὐτοὺς συχνὰ εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ ποτιζὼν αὐτοὺς μετὰ διαφορα οἰνοπνευματώδη ποτὰ, ἀπὸ τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἀπέχετο μετὰ τρόπον.
Μετὰ τοῦτο, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτε ἠθέλε νὰρχίσῃ ἀμέσως τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ δεσμοφύλακος, παρεκάλεσε τὸν ὀλιγώτερον μεθυσμένον ἀπὸ τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ, πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ὑπηρεσίας, νὰ τοῦ δείξῃ λεπτομερῶς ὅλα τὰ διαμερίσματα τῆς φυλακῆς.
Τὸ πρῶγμα ἦτο φυσικώτατον καὶ ἡ ἐπιθυμία του ἐξεπληρώθη ἀμέσως.
Τὸ τελευταῖον κελλίον, τὸ ὁποῖον ἐμελλον νὰ ἐπισκεφθοῦν, εὐρίσκατο ὑψηλὰ ὑπὸ τὴν ὀροφὴν τοῦ καταστήματος. Ἦτο καθ' ὑπερβολὴν θερμὸν καὶ οἱ δυστυχεῖς δεσμῶται θὰ ὑπέφεραν φρικτὰ, κλει-

Ὁ Λαδουρῆκος ἐκρεμάσθη πρῶτος ἀπὸ τὴν ὑδραυλὴν, ὁ δὲ Παπαγιάννης ἐκρεμάσθη ἀπὸ τοὺς πόδας του. (Σελ. 119, στήλ. α')